

Sygn. akt *XVII AmT 107/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 11 marca 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **H. D.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 12 czerwca 2018 r. Nr (...).
(...)(...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od H. D. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz adwokat D. M. kwotę 288,00 zł (dwieście osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmT 107/18*

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 czerwca 2018 r. Nr (...)wydaną na podstawie art. 210 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 243 z późn. zm.) (dalej: PT) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.) (dalej k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 PT, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE) nałożył na H. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w C. karę pieniężną płatną do budżetu Państwa za niewypełnienie obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych PT, tj. obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 7 PT za 2012 r. w wysokości 3 000,00 PLN.

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył w imieniu powoda kurator nieznanego z miejsca pobytu H. D., wnosząc o uchylenie tej Decyzji.

Przedmiotowej Decyzji zarzucił naruszenie ustawy Prawo telekomunikacyjne mające istotny wpływ na rozstrzygnięcia sprawy przez:

1. błędne zastosowanie art. 209 PT poprzez nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości 3 000 zł za niespełnienie wymogu wynikającego z art. 7 PT w roku 2012 pomimo braku wiedzy organu na temat prowadzenia działalności telekomunikacyjnej przez powoda od 2011 r.,
2. błędną wykładnię art. 210 PT poprzez nieprawidłowe wyliczenie wysokości kary pieniężnej przez organ, zaostrażając ją pomimo braku posiadania przez organ ku temu podstaw.

W uzasadnieniu odwołania kurator wskazał, że z uwagi na treść art. 7 PT w pierwszej kolejności winno się rozważyć czy biorąc pod uwagę ustalenia faktyczne powód prowadził działalność telekomunikacyjną w 2012 r.

Kurator podniósł, że zgodnie z informacjami uzyskanymi z Komendy Miejskiej Policji H. D. był zameldowany pod adresem ul. (...) w C. w okresie od 18 lutego 2005 r. do 13 października 2011 r. Zaznaczył, że od wskazanego czasu powód nie zamieszkuje na tym terenie, nie znajdują także potwierdzenia jakiegokolwiek informacji by prowadził od tego czasu działalność telekomunikacyjną, ani jakąkolwiek działalność gospodarczą. Wskazał, że Urząd Skarbowy w C. także nie odnotował by H. D. składał zeznania podatkowe. Wywiódł z tego, że powód nie przedstawił organowi informacji wymaganych przez art. 7 PT, bowiem nie prowadził już we wskazanym okresie działalności wymagającej takich powiadomień. Skonstatował jednocześnie, że brak zawieszenia działalności gospodarczej lub wykreślenia z CEIDG nie powinien stanowić jedynej podstawy do nałożenia kary pieniężnej. Kurator podniósł również, że organ był świadomy, że od 2011 r. brak jest informacji co do możliwego miejsca pobytu powoda, a mimo braku odbioru przez niego korespondencji od 2012 r. nadal kierował wszelkie pisma na dotychczasowy adres powoda. Jako dowód kurator wskazał pismo z Komendy Miejskiej Policji w C. z 15 czerwca 2018 r. na okoliczność wymeldowania się przez H. D. z mieszkania przy ul. (...) w C. w 2011 r.

Kurator zauważył, że w aktach sprawy znajduje się także postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. z 29 września 2014 r. w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego z uwagi na brak zamieszkania zobowiązanego na terenie działalności tego urzędu. Zwrócił uwagę, że z uzasadnienia Naczelnika US w C. jednoznacznie wynika, że H. D. w 2011 r. wymeldował się i prawdopodobnie wyjechał do Niemiec gdzie mieszka i pracuje, nie posiada także żadnych rachunków bankowych. Mając to na uwadze kurator wskazał, że organ od 2014 r. miał świadomość niezamieszkiwania przez H. D. pod adresem ul. (...) w C.. Jako dowód kurator wskazał pismo Naczelnika US w C. z 29 września 2014 r. na okoliczność powiadomienia organu przez Naczelnika US w 2014 r. o braku zamieszkiwania H. D. pod podanym adresem.

Kurator wywiódł, że w oparciu o powyższe należy uznać, że w 2012 r. powód nie prowadził już działalności telekomunikacyjnej, a tym samym nie osiągnął z tego tytułu żadnych przychodów. Ponadto zauważył, że skoro organ dysponował przedstawionymi informacjami dalsze kierowanie korespondencji na dotychczasowy adres zamieszkania było działaniem nieprawidłowym, ponieważ wiadomym było, że powód jej nie podejmie.

Kurator podniósł, że nie sposób zgodzić się z argumentami organu dotyczącymi zaostżenia nałożonej na powoda kary pieniężnej. Zaznaczył, że oprócz tego, że nie można przyjąć, iż powód prowadził we wskazanym czasie działalność telekomunikacyjną to nawet pomijając tą okoliczność zakres jego działalności nie był na tyle znaczny by w zasięgu ogólnopolskim był w stanie w sposób odczuwalny zniekształcić powoływane przez organ wyniki.

Kurator podkreślił, że nie sposób zgodzić się również z tezą, aby fakt nałożenia na powoda uprzednio kary (dnia 14 czerwca 2012 r.) mógł być podstawą do zaostżenia kary w niniejszym postępowaniu. Zwrócił uwagę, że z akt sprawy wynika, że w poprzednim postępowaniu wszelka korespondencja była doręczana w sposób zastępczy, co sugeruje,

że H. D. już wtedy nie zamieszkiwał pod wskazanym adresem. W związku z tym o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu prawdopodobnie nie wiedział, co uniemożliwiło mu obronę jego praw.

Kurator wskazał, że organy administracji publicznej winny działać w sposób przejrzysty, tak aby pogłębiać zaufanie obywateli do nich. Skonkludował zatem, że w niniejszej sprawie organ prowadząc zarówno pierwsze jak i drugie postępowanie naruszył je, gdyż nałożył na powoda kary pieniężne pomimo powzięcia wiedzy, iż powód nie zamieszkuje na terenie C. oraz mając istotne wątpliwości co do prowadzenia przez niego działalności telekomunikacyjnej w Polsce. Z kolei, jak podniósł, takie działanie organu spowodowało brak możliwości jakiegokolwiek reakcji ze strony powoda, a tym samym czyniło je bezprzedmiotowymi.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UKE wniósł o: oddalenie odwołania w całości; przeprowadzenie dowodów z dokumentów stanowiących akta administracyjne sprawy na okoliczność przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE stanu faktycznego sprawy oraz treści Decyzji, jak również z dokumentów załączonych do tego pisma; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany złożył także wniosek o odrzucenie odwołania uznając, że z treści postanowienia Sądu Rejonowego w Chorzowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 15 listopada 2016 r. o sygn. III RNs 100/16 wynika, iż Sąd ten wyznaczył kuratora wyłącznie do reprezentowania nieznanego z miejsca pobytu wyłącznie w toku postępowania administracyjnego.

W piśmie z 21 grudnia 2018 r. kurator, ustosunkowując się do wniosku pozwanego o odrzucenie odwołania podtrzymał jednocześnie wszelkie wnioski i twierdzenia zawarte w odwołaniu oraz wniósł o uchYLENIE Decyzji i umorzenie postępowania, a z ostrożności procesowej, w sytuacji uznania przez Sąd zaistnienia przesłanek do zmiany Decyzji, wniósł o jej zmianę w całości i odstąpienie od nakładania na odwołującego kary pieniężnej w wysokości 3 000 zł.

W kolejnym piśmie z 4 marca 2020 r. kurator wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej H. D. posiada status aktywnego przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie telekomunikacji przewodowej pod firmą (...). W ewidencji tej jako miejsce wykonywania działalności oraz adres do doręczeń wpisano C., Wolności nr 132 (k. 42 akt sąd.).

H. D. jest też wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...). Adres Przedsiębiorcy widniejący w rejestrze to ul. (...) lok. 1, (...)-(...) C. (k. 43 akt sąd.).

Wymieniony nie posiada miejsca stałego zameldowania. Ostatni znany jego adres to C., ul. (...), gdzie był zameldowany w okresie od 18 lutego 2005 r. do 13 października 2011 r. (k. 18 akt sąd.).

Powód nie przedłożył Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, o których mowa w art. 7 PT, za 2012 r.

Powód nie przedłożył także temu organowi rocznego sprawozdania finansowego za dany rok (okoliczności bezsporne).

Zawiadomieniem z 18 czerwca 2014 r., wysłanym do powoda na adres ul. (...), (...)-(...) C., Prezes UKE poinformował o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na powoda kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt za rok sprawozdawczy 2012. W tymże piśmie, Prezes UKE wezwał przedsiębiorcę do przekazania, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2013 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary. Jednocześnie Prezes UKE poinformował przedsiębiorcę o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania (k. 1 akt adm.). Przedmiotowa przesyłka, dwukrotnie awizowana, została zwrócona jako niepodjęta w terminie (k. 2 akt adm.).

Pismem z 17 września 2014 r., skierowanym na ten sam adres, Prezes UKE ponownie wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2013 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary, w terminie 30 dni od otrzymania żądania. Jednocześnie Prezes UKE poinformował, że przedsiębiorca ma prawo wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów a prawo to przysługuje również po zakończeniu postępowania. Ponadto powiadomił, że przedsiębiorca ma możliwość zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie, a także o prawie do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego pisma (k. 3 akt adm.). Korespondencja w tym przedmiocie, dwukrotnie awizowana, ponownie została zwrócona z uwagi na nieodebranie w terminie (k. 4 akt adm.).

W międzyczasie do akt sprawy zostało załączone postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. z dnia 29 września 2014 r. w sprawie umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec majątku zobowiązanego H. D. ze względu na fakt, że zobowiązany nie posiada żadnego majątku, z którego można zaspokoić dochodzoną należność i nie zamieszkuje na terenie tego urzędu. W uzasadnieniu tego postanowienia stwierdzono, że: „Natomiast w trakcie wcześniej toczącego się postępowania ustalono, iż wg protokołu oraz relacji wynika, iż zobowiązany wymeldował się w 2011 r. do Niemiec, gdzie mieszka i pracuje.” (k. 5 akt adm.).

Pismem z 12 stycznia 2015 r., skierowanym na ten sam adres ujawniony w ewidencji, Prezes UKE wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2014 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary, w terminie 30 dni od otrzymania żądania (k. 6 akt adm.). Podobnie jak poprzednio, korespondencja ta, prawidłowo awizowana, nie została odebrana (k. 7 akt adm.).

Nie została podjęta przez powoda również przesyłka zawierająca pismo z 2 lipca 2015 r., w którym Prezes UKE powtórnie zwrócił się o przesłanie przychodów powoda za 2014 r. (k. 8, 9 akt adm.).

Prezes UKE złożył zatem wniosek o udostępnienie danych jednostkowych z rejestru mieszkańców, rejestru zamieszkania cudzoziemców oraz rejestru PESEL odnośnie H. D. (k. 10 akt adm.).

W odpowiedzi z Centrum Personalizacji Dokumentów MSW Wydziału Udostępniania Danych stwierdzono, iż brak jest adnotacji o aktualnych adresach zameldowania na pobyt stały oraz na pobyt czasowy H. D. (k. 11 akt adm.).

W związku z tym, na wniosek organu, Sąd Rejonowy w Chorzowie, Wydział III Rodzinny i Nietletnich, postanowieniem z 15 listopada 2016 r. o sygn. III RNs 100/16, wyznaczył przedstawiciela dla nieobecnego H. D. celem reprezentowania jego praw w postępowaniu administracyjnym przed Prezesem UKE (k. 12, 13 akt adm.).

Pismem z 13 marca 2018 r. Prezes UKE wezwał ustanowionego kuratora powoda do przekazania, w terminie 30 dni od daty otrzymania wezwania, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego przez powoda w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w związku z prowadzonym postępowaniem administracyjnym. Jednocześnie Prezes UKE poinformował o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów również po zakończeniu postępowania (k. 16 akt adm.).

We wniosku z 9 kwietnia 2018 r. kurator zwrócił się o przedłużenie terminu do przekazania żądanych danych (k. 19 akt adm.). Do przedmiotowego wniosku kurator załączył pismo, jakie skierował do Urzędu Skarbowego w C. (k. 20 akt adm.).

Przy piśmie z 27 kwietnia 2018 r. (k. 27 akt adm.) kurator załączył odpowiedź od Naczelnika Urzędu Skarbowego w C., który poinformował, że w bazie urzędu nie odnotowano informacji i zeznania podatkowego za 2017 r. podatnika H. D. (k. 28 akt adm.- **tajemnica skarbową**?). Kurator jednocześnie w swoim piśmie podniósł, że złoży ponowny wniosek do Urzędu Skarbowego.

Pismem z 30 maja 2018 r. Prezes UKE poinformował kuratora o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego pisma (k. 30 akt adm.). Z możliwości tej kurator skorzystał 11 czerwca 2018 r. (k. 32 akt adm.).

W piśmie z 11 czerwca 2018 r. kurator wskazał, iż zgodnie z odpowiedzią uzyskaną z US w C. H. D. nie składał deklaracji podatkowej za 2017 r., w związku z czym nie jest możliwe udzielenie przez kuratora żądanych informacji (k. 33 akt adm.).

W dniu 12 czerwca 2018 roku Prezes UKE wydał zaskarżoną Decyzję.

Powyżej opisany stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa. Tym niemniej nie było podstaw do odrzucenia odwołania ze względu na legitymację kuratora do jego wniesienia wobec potrzeby realizowania przez niego praw strony w postępowaniu sądowym.

Sąd zważył, że w postępowaniu administracyjnym zaistniała przesłanka do ustanowienia kuratora dla H. D., ponieważ brak było informacji na temat miejsca jego pobytu, stąd też na wniosek organu, Sąd Rejonowy w Chorzowie, Wydział III Rodzinny i Nieletnich, postanowieniem z 15 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt III RNs 100/16, wyznaczył przedstawiciela dla nieobecnego H. D. celem reprezentowania jego praw w postępowaniu administracyjnym przed Prezesem UKE w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej. Przesłanka ta jest w dalszym ciągu aktualna, gdyż miejsca pobytu wymienionego do tej pory nie ustalono. Mimo zatem sformułowania przez Sąd Rejonowy w Chorzowie, iż celem wyznaczonego jest reprezentacja nieobecnego w postępowaniu administracyjnym, niewątpliwie przedstawiciel jest także legitymowany do wniesienia odwołania do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W przypadku bowiem wydania przez Prezesa UKE decyzji w sprawie nałożenia kary, jak zaskarżona w niniejszej sprawie, prawo przewiduje takie uprawnienie dla strony na mocy art. 206 ust. 2 pkt 3 i ust. 3 PT w zw. z art. 479⁵⁸ § 1 k.p.c., którego nie można jej faktycznie pozbawić, podważając możliwość dalszego działania przez kuratora. Wobec zatem tego, że odwołanie do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stanowi niejako kontynuację postępowania zainicjowanego przez organ administracyjny a konieczność reprezentowania nieobecnej strony nie zdezaktualizowała się, to dążenie do zapewnienia stronie prawidłowej reprezentacji należy rozciągnąć na całe postępowanie, również sądowe.

W tej sytuacji Sąd uznał za zasadne rozpoznanie odwołania wniesionego przez kuratora, jednocześnie negując jego zarzuty dotyczące nałożenia przez organ kary pomimo powzięcia przez organ wiedzy, że H. D. nie zamieszkuje na terenie C., co miało skutkować brakiem możliwości reakcji ze strony wymienionego, ponieważ w trakcie całego postępowania w imieniu H. D. występował kurator, popierając interesy powoda.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 PT przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym przekroczyły kwotę 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE rocznego sprawozdania finansowego w terminie do dnia 30 czerwca, a także danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 31 marca. Stosownie zaś do treści art. 7 ust. 2 PT przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, wyłącznie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Oznacza to, iż obowiązek sprawozdawczy wynikający z art. 7 PT ciąży na każdym przedsiębiorcy telekomunikacyjnym, przy czym jedynie zakres tego obowiązku zmienia się w zależności od kwoty rocznego przychodu za poprzedni rok obrotowy w stosunku do roku, w którym dany obowiązek się aktualizuje. Natomiast zarówno art. 7 ust. 1, jak i art. 7 ust. 2 PT, niezależnie od przychodu przedsiębiorcy z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym, przewidują obowiązek przedłożenia Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i

zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w tym samym terminie, tj. do dnia 31 marca.

Podstawowy obowiązek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do przedłożenia organowi regulacyjnemu stosownych danych aktualizuje się nawet w sytuacji, gdy ten nie osiąga przychodów z działalności telekomunikacyjnej, względnie w tym zakresie jest nieaktywny, decydujący jest bowiem dokonany na wniosek przedsiębiorcy wpis do prowadzonego przez Prezesa UKE rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. O konieczności takiego wpisu stanowi art. 10 ust. 1 PT, zgodnie z którym działalność telekomunikacyjna będąca działalnością gospodarczą jest działalnością regulowaną i podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Wpisu do rejestru dokonuje się na podstawie złożonego przez przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów pisemnego wniosku zawierającego określone dane (art. 10 ust. 4 PT).

Skoro zatem przedsiębiorca deklaruje we wniosku o wpis zamiar wykonywania działalności telekomunikacyjnej, to na podstawie wpisu do rzeczonoego rejestru uzyskuje status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w rejestrze. Powstaje zatem domniemanie, że wpisany jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 PT. Jednocześnie jeśli przedsiębiorca utrzymuje stan wpisu do tego rejestru oznacza to, że podtrzymuje on swój status i zamiar wykonywania działalności telekomunikacyjnej. W przypadku bowiem zmian dotyczących działalności telekomunikacyjnej przedsiębiorca ma obowiązek modyfikacji danych. W myśl wszak art. 12 ust. 1 PT jeżeli nastąpiła zmiana danych, o których mowa w art. 10 ust. 4 pkt 1-8, przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany niezwłocznie złożyć pisemny wniosek do Prezesa UKE o dokonanie zmiany wpisu w rejestrze. Nie ulega zatem wątpliwości, że taki obowiązek istnieje tym bardziej w razie trwałego zaprzestania przez przedsiębiorcę zgłoszonej działalności, zwłaszcza, że przepis art. 73 obowiązującej w dacie rozpatrywanego obowiązku ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej stanowi, że organ prowadzący rejestr działalności regulowanej wykreśla wpis przedsiębiorcy na jego wniosek. W sytuacji więc gdy przedsiębiorca nie zgłasza trwałego zaniechania regulowanej działalności telekomunikacyjnej ciążą na nim obowiązki przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, w tym obowiązek z art. 7 PT.

Przewidziany w tym przepisie obowiązek informacyjny ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega (S. Piątek, Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2013 r., System Informacji Prawnej Legalis).

Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo określonym terminie powoduje natomiast narażenie się na sankcję administracyjną przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. W myśl tego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy Sąd stwierdził, że wobec tego, iż w 2012 r. powód był wpisany do prowadzonego przez Prezesa UKE rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem (...), a ponadto także do CEiDG jako aktywny przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie telekomunikacji przewodowej, ciążył na nim co najmniej określony w art. 7 ust. 2 PT obowiązek przedłożenia danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2012, którego nie wypełnił, ponieważ w ogóle nie przedłożył organowi regulacyjnemu jakichkolwiek danych.

Okoliczności, iż przedsiębiorca wymeldował się 13 października 2011 r. spod adresu ul. (...) w C., gdzie według ww. rejestru i ewidencji miał prowadzić działalność telekomunikacyjną oraz brak konkretnej wiedzy na temat miejsca jego pobytu nie mają dla tych ustaleń istotnego znaczenia. Należy bowiem podnieść w odniesieniu do wywodzonego przez kuratora z tych okoliczności domniemania, że H. D. nie prowadził działalności telekomunikacyjnej od 2012 r., iż takiej decyzji nie wyraził wobec organu regulacyjnego, co skutkowałoby wykreśleniem go z rejestru przedsiębiorców

telekomunikacyjnych a przez to zwolnieniem z obowiązków takiego przedsiębiorcy. Stwierdzenia o naruszeniu przez wymienionego obowiązku z art. 7 ust. 2 PT nie zmienia również fakt, iż jak wynika z treści postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego zobowiązany H. D. nie składał od 4/2011 r. deklaracji VAT i jak twierdzi kurator nie uzyskiwał z działalności żadnych przychodów, ponieważ jak już wcześniej wspomniano uzyskiwanie przychodów przez przedsiębiorcę nie warunkuje powstania obowiązku sprawozdawczego z art. 7 ust. 2 PT.

Powyższe wskazuje zatem, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki nałożenia na powoda kary pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Należy przy tym zauważyć, że odpowiedzialność przewidziana w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, tzn. jest ona niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Na uwagę zasługuje również fakt, iż powód w ogóle nie złożył wymaganych danych, nawet po upływie ustawowego terminu, toteż nie miał zastosowania art. 209 ust. 1a PT dotyczący możliwości nałożenia kary (a tym samym nienależenia kary) w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

Warunki nakładania kar pieniężnych określone zostały w art. 210 PT. Zgodnie z art. 210 ust. 1 zd. 1 PT karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. W art. 210 ust. 2 PT uregulowano zaś, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes Urzędu uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Sąd w całości podzielił ocenę pozwanego co do zasadności orzeczenia wobec powoda kary pieniężnej, ale również odnośnie jej wysokości. Powód nie przedstawił przy tym okoliczności, które uzasadniałyby zmianę zakwestionowanej Decyzji w zakresie kary. Ustalając wysokość kary pieniężnej za naruszenie obowiązków określonych w art. 7 PT, Prezes UKE prawidłowo uwzględnił wszystkie przesłanki wymienione w art. 210 ust. 2 PT.

Organ słusznie wziął pod uwagę, iż dane przekazywane przez przedsiębiorców na podstawie art. 7 PT pozwalają oceniać aktualny stan rynku usług telekomunikacyjnych, na który Prezes UKE może reagować, realizując cele Prawa telekomunikacyjnego. Dane zawarte w składanych formularzach zapewniają bowiem ciągłość określonych zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych. Z kolei nieprzekazanie tych danych przez Przedsiębiorcę daje mylny obraz stanu rynku, co ma znaczenie w szczególności przy jego analizie, również pod kątem czy występuje na nim skuteczna konkurencja. Ponadto przedmiotowe informacje są niezbędne dla stworzenia przez Prezesa UKE zgodnego ze stanem faktycznym raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego ogłaszanego przez niego stosownie do treści art. 192 ust. 3 PT w terminie do 30 czerwca za rok ubiegły. Tak więc zaniechanie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wpływa na poprawność zgromadzonych i ujawnionych danych, tym samym przekładając się na adekwatność wskazanego raportu podawanego do informacji publicznej przez organ regulacyjny w wykonaniu obowiązku ustawowego nałożonego na ten organ, co nie może być bagatelizowane i musi znaleźć odzwierciedlenie w wysokości kary.

Pozwany uwzględnił również okoliczność, iż Przedsiębiorca był dotychczas karany przez Prezesa UKE prawomocną decyzją z 14 czerwca 2012 r. znak (...) Przy czym skoro przedmiotowa decyzja nie została wzruszona stwierdzić trzeba, iż zarzuty skierowane wobec niej nie mogą mieć wpływu na niniejsze postępowanie. Wymieniona decyzja świadczy więc o uprzednim naruszeniu przez powoda przepisów prawa telekomunikacyjnego, co musiało przełożyć się na zaostrenie wymiaru kary pieniężnej.

W kwestii możliwości finansowych należało przyjąć, że wobec braku danych odnośnie przychodów H. D. za 2017 r. Prezes UKE był zobowiązany na podstawie art. 210 ust. 3 PT do szacunkowego ustalenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. Stosownie bowiem do treści art. 210 ust. 3 zd. 2 PT „W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy

dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

- 1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art. 196 ust. 5 -w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;
- 2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.”

I tak, w związku z nieotrzymaniem danych o wielkości przychodu osiągniętego przez H. D. w 2017 r. oraz przy braku innych informacji o przychodach powoda, Prezes UKE na podstawie art. 210 ust. 3 PT ustalił w sposób szacunkowy podstawę wymiaru kary pieniężnej w wysokości równej kwocie 500 000 zł, stanowiącej minimalną wartość przychodów ustalaną w sposób szacunkowy zgodnie z art. 210 ust. 3 pkt 2 PT. Maksymalna kara, jaką Prezes UKE mógłby nałożyć na powoda, zgodnie z art. 210 ust. 1 PT wyniosła zatem 15 000 zł za każde stwierdzone niewywiązanie się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 PT, co stanowi 3 % szacunkowo ustalonej podstawy wymiaru kary.

Sąd stanął na stanowisku, że stan faktyczny sprawy uzasadniał nałożenie na powoda kary pieniężnej oraz ustalenie jej wymiaru w wysokości określonej w zaskarżonej Decyzji, tj. w kwocie 3 000 za 2012 r. Karę tą należy uznać za proporcjonalną do naruszenia przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Wysokość tej kary pozostaje we właściwej proporcji do stwierdzonego naruszenia, dotychczasowej działalności powoda oraz jego możliwości finansowych. Kara ta powinna spełnić funkcję represyjną, prewencyjną i wychowawczą, wpływając na zdyscyplinowanie powoda oraz innych przedsiębiorców w należyтым wykonywaniu ich ustawowych obowiązków.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód jako przegrywający sprawę zobowiązany jest do zwrotu Prezesowi UKE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Na podstawie art. 113 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat D. M. kwotę 288,00 zł tytułem wynagrodzenia ze pełnienie funkcji dla kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu powoda. Wysokość wynagrodzenia Sąd ustalił na podstawie przepisu § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, zgodnie z którym wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2368 i 2400) nie mniej niż 60 zł. Stosownie do § 14 ust 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie stawka minimalna przed Sądem Okręgowym w Warszawie - sądem ochrony konkurencji i konsumentów w sprawach z zakresu regulacji energetyki, telekomunikacji lub transportu kolejowego wynosi 720 zł.

W związku z powyższym, Sąd przyznał kuratorowi wynagrodzenie w wysokości stanowiącej 40 % kwoty 720,00 zł czyli 288,00 zł.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik